

Не тако давно, 2006. године, Србија је донела Устав. И тада је била под великим притиском. Успела је да новим Уставом очува континуитет и да као резултат политичког компромиса успостави мање или више добра решења за поједине области своје конститутивности. Ипак, оно око чега је постигнуто готово апсолутно државотворно јединство, може се препознати у другом пасусу преамбуле Устава.

„Полазећи и од тога да је Покрајина Косово и Метохија саставни део територије Србије, да има положај суштинске аутономије у оквиру суверене државе Србије и да из таквог положаја Покрајине Косово и Метохија следе уставне обавезе свих државних органа да заступају и штите државне интересе Србије на Косову и Метохији у свим унутрашњим и спољним политичким односима”.

Овај део преамбуле постаје јаснији ако се има у виду и члан 8. Устава који гласи:

„Територија Републике Србије је јединствена и недељива. Граница Републике Србије је неповредива, а мења се по поступку предвиђеном за промену Устава”.

Устав има још једну одредбу (члан 139) која гласи:

„Војска Србије брани земљу од оружаног угрожавања споља и извршава друге мисије и задатке, у складу са Уставом, законом и принципима међународног права који регулишу употребу силе”.

Члан 182. став 2. Устава гласи:

„Република Србија има Аутономну покрајину Војводину и Аутономну покрајину Косово и Метохија. Суштинска аутономија Аутономне покрајине Косово и Метохија уредиће се посебним законом који се доноси по поступку предвиђеном за промену Устава”.

Са ових неколико цитата долазимо до праве суштине проблема који се не решава. Устав обавезује све, а нарочито државне

органа. Да ли је неки државни орган (Влада, Народна скупштина или било који државни орган), пре свега мислим на надлежне државне органе које дефинише Устав икада од 2006. године до данас изашао са нацртом или предлогом закона који уређује суштинску аутономију, а ја додајем и широку локалну самоуправу, за територију Аутономне покрајине Косово и Метохија? Колико је мени познато, а кажу да је мој политички проблем што сам добро обавештен, ни једна власт или парламентарна већина од 2006. године до данас није понудила чак ни идеју да се приступи изради једног таквог закона.

Било је неких покушаја по налогу из иностранства, али не да се законом уреди суштинска аутономија, већ да се сачини платформа за преговоре, разговоре или неки други облик маргинализације уставних дужности Републике Србије. Било је различитих интерпретација резолуције 1244, прелазни и привремени органи, уставни оквири, више од аутономије мање од независности, разнобојне црте, преговори посредством Ахтисарија, до свакодневног како политичког тако и животног удаљавања од резолуције 1244. Комплетно удаљавање од Устава, резолуције 1244, надлежности Савета безбедности до данашњег фактичког стања остварено је уз пристанак свих оних који су вршили власт у Републици Србији.

Ако имамо разумевање за ове из иностранства који не желе ни да чују да постоји Устав Републике Србије, онда није јасно зашто наши државни органи не желе да се позову на наш Устав?

Стиче се утисак да је последња линија одбране суверенитета и територијалног интегритета Републике Србије реченица **Србија неће признати независно Косово**.

Извините, том реченицом се не бране национални, политички, социјални, економски и сви други интереси грађана Републике Србије које имају и који су им признати на својој територији Косово и Метохија.

Власт нас просто све ове године приморава да верујемо да ће ЕУ бити институција која ће нам признати и заштити интересе у складу са Уставом.

Као што смо могли да приметимо Савет безбедности је био блокиран, а онда је онај што се позива на разнобојне линије испод којих се не иде, пристао у име Републике Србије да се ЕУ, као регионална међународна организација, укључи у решавање проблема на Косову и Метохији, због спремности Републике Србије да постане пуноправни члан ЕУ. Ако изоставимо неке друге, такође, важне детаље, долазимо до закључка не само да не жели, него и да ЕУ није способна да наметне суштинску аутономију на Косову и Метохији у саставу Републике Србије.

Једноставно ЕУ признаје да не зна шта би то могла да буде суштинска аутономија, а да није независна држава Косово. Дакле, суштинска аутономија је независност Косова под окриљем ЕУ.

Сматрам да је за оне који су на власти и који преферирају политичком погледу да Србија треба да буде члан ЕУ још важији је, а и обавезује их, Устав. Власт између осталог значи како право, тако и дужност, односно овлашћење да се примењује и поштује Устав. Слаба

ће корист бити уколико власт пристаје на све захтеве ЕУ, а Уставни суд само формално утврђује да општи акти који се тичу територије аутономне покрајине Косово и Метохија нису сагласни или су супротни Уставу. Никаква корист није ако преко Уставног суда сазнамо да власт не ради у складу са Уставом. Уосталом власт се увек позива на неки легитимитет освојен на изборима, односно на легитимитет да не поштује Устав.

О томе каква је власт проевропских странака јавност је имала прилике да се обавести преко седница Народне скупштине, новина и специјалних издања, па и књиге Викиликс ми јавља. Не желим да коментаришем погрешан назив проевропске, јер се, у ствари, ради о унијатима.

Унијати (л. *unire* ујединити, сјединити, нл. *uniare*, униати) пл. православни (у Ист. Галицији, Хрватској и Војводини) који су се, под политичким притиском, „поново сјединили” са римокатоличком црквом тиме што су признали власт папину и догму филиокве, а задржали своје раније црквено устројство, црквени језик и причешћивање у оба вида (и хлебом и вином), гркокатолици. Ово је једна од дефиниција, али је ја тумачим у политичком смислу, не у црквено верском смислу. У Србији, разним медијским и другим конструкцијама, практично од 2001. године имамо исту политичку власт. Персоналне разлике нису битне. Важна је политика, а она је за ових 12 година била да Србија мора да иде у унију. Унија је спас за све проблеме, а до уласка у Унију морамо да чекамо, да се надамо, да верујемо, да трпимо, да се одричемо, да нестајемо, јер када дођемо до Брисела све има да се реши и онда ћемо да видимо и осетимо колико је било добро што смо рецимо 30 – 40 година свакодневно пропадали.

Наравно, успут, разним медијским и другим подвалама мора да се очува да у континуитету на власти буду унијати, унионисти или сви они који слушају Брисел. Чак и мржња мора да се одржи унутар унијата. Зато при промени власти, нова прогања и шири наводно мржњу према претходницима, како би се увек медијски одржале две стране, али обе унијатске. То се зове контрола власи и пожељне опозиције.

Министар војни има неки списак спорних приватизација и мора Бриселу да нађе одговоре. За друге приватизације га није

Под хитно донети закон о суштинској аутономији КиМ

Пише: Зоран Красић

четвртак, 08 новембар 2012 21:15

